

HỘI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT NHÂN

ấy giờ tuy chiến trường vẫn còn sôi động, tiếng la hét, tiếng thép chạm nhau đã lơi dần, có lẽ hai bên đã bắt đầu mệt mỏi. Khí thế không còn hung hăng như lúc ban đầu.

Lâm Viết Hùng đuổi theo bóng của Đế Quân Quỷ Điện nhưng chỉ chốc lát bóng lão đã mất hút không còn trông thấy đâu nữa.

Chàng bước tới trở mắt nhìn quanh, bỗng thấy nơi vách đá có một vật tròn tròn, đen ngòm, lắc qua lắc lại.

Thấy làm lạ, Lâm Viết Hùng phi thân tới nơi thì thấy đó là một cửa hang không rộng lắm, Địa Vương Quyền đang thò đầu ra nhìn quanh quất.

Vật tròn mà Lâm Viết Hùng từ xa trông thấy chính là cái đầu của Địa Vương Quyền.

Thấy Lâm Viết Hùng hiện đến, Địa Vương Quyền gọi lớn :

- Tiểu đệ ! Mày làm gì ngơ ngáo thế ?

Lâm Viết Hùng hỏi lại :

- Đại ca ! Chiến trận đang giao tranh sao đại ca không giúp tay quần hùng lại chui vào hang đá làm gì ?

Địa Vương Quyền cười ha hả :

- Thành nhỏ ! Mày không thấy sao ? Lão ma Quỷ Điện có một môn kinh công thần tốc. Lão chu du khắp chiến trường như một con thoi, mày có rượt theo lão tới bạc đầu cũng vô ích.

Lâm Viết Hùng hỏi :

- Thế đại ca không tìm cách đối phó sao ?

Địa Vương Quyền nói :

- Mày có giỏi thì rượt theo hắn đi. Còn tao thì tao ngồi đây cho khỏe.

Hai người vừa nói tới đây thì bỗng nghe phía Tây có tiếng thất thanh :

- Ma Đầu Quỷ Điện.

Lâm Viết Hùng vội phóng mình chạy về phía ấy.

Chàng vừa tới nơi thì thấy Hải Thiên Tứ Hữu đang cùng với cách Chương môn nhân ngũ đại môn phái giao đấu với bốn tên bịt mặt, trước ngực có gắn tấm vải thêu hình mặt quỷ.

Nhìn tấm vải này, Lâm Viết Hùng biết đó là những cao nhân trong Quỷ Điện thuộc hàng lãnh đạo, võ công không phải tầm thường.

Hai bên đang giao đấu chưa phân thắng bại, nhưng người nào mồ hôi cũng ướt đầm, mình mẩy dính đầy máu tươi nhầy nhụa, trông thực ghê gớm.

Tiếng la vừa rồi là của Hải Thiên Tứ Hữu phát giác được sự xuất hiện của ma đầu Quỷ Điện.

Tuy nhiên, Lão ma Quỷ Điện đã nhanh như đóm sao xẹt phi thân tới dùng Cẩm Nã Trảo chộp vào đầu Hải Thiên Tứ Hữu.

Vị lão tiên bối này là người đã lừng danh giang hồ ba mươi năm về trước, võ công đâu phải tầm thường.

Tuy nhiên, với cái chộp này quá sức lợi hại khiến Lão nhân Tứ Hữu phải ngã người ra, quay lộn một vòng mới tránh được.

Lão nhân Tứ Hữu vừa đứng vững thì Lão ma Quỷ Điện lại lướt tới chộp vào lần nữa.

Lần này Hải Thiên Tứ Hữu không còn cách nào thoát được.

Lâm Viết Hùng thấy vậy la lên :

- Lão tiên bối bước tới hai bước quay lưng lại.

Lão nhân Tứ Hữu như cái máy làm theo lời Lâm Viết Hùng. Quả nhiên Ma đầu Quỷ Điện chộp chọt vào chỗ không.

Bấy giờ, Lâm Viết Hùng đã phi thân đến, dồn hết nội lực tống vào Ma đầu Quỷ Điện một chưởng.

Bùng !...

Khói tỏa mịt mù, mùi khét lẹt, đất đá tung lên.

Tiếp theo có một tiếng rú ghê hồn đau đớn. Một thân người tung lên cao rồi rơi ịch xuống.

Khói tan, chưởng phong lắng dịu, mọi người đều kinh ngạc, vì Ma đầu Quỷ Điện đã phóng mình đi mất từ lúc nào rồi. Chưởng lực của Lâm Viết Hùng chỉ đánh nhầm một tên môn nhân bộ hạ của Tứ Điện U Vương đang giao đấu với các Chưởng môn ngũ phái mà thôi.

Lâm Viết Hùng tức càn hông. Chàng rú lên một tiếng, co giò phóng theo một cái bóng mờ đang phóng lên đọt cây, nhưng chỉ phút chốc chàng không còn thấy bóng ấy đâu nữa cả.

Chàng chạy một lúc, rồi thần thờ dừng lại. Bỗng nghe có tiếng Hồng Nơ ngồi trên một tảng đá, kêu lớn :

- Lâm thiếu hiệp !

Lâm Viết Hùng chạy lại hỏi :

- Cô nương làm gì nơi đây vậy ?

Nàng đưa tay chỉ Địa Vương Quyền đang hì hục xô một tảng đá.

Địa Vương Quyền nói với chàng :

- Tiểu đệ ! Tiểu đệ tới đây may quá ! Mau dùng công lực đánh rơi viên đá này xuống .

Lâm Viết Hùng ngơ ngác hỏi :

- Chi vậy đại ca ?

- Hãy lên để không kịp.

Lâm Viết Hùng không hiểu Địa Vương Quyền muốn làm gì, song không dám chậm trễ, chàng vung tay phất ra một chưởng, tảng đá lăn xuống.

Ầm !...

Địa Vương Quyền nhảy phóch lên trên hòn đá, ngồi tréo chân cười ha hả, nói :

- Tao nhốt tên Ma Đầu Đế Quân Quỷ Điện trong hang này rồi.

Lâm Viết Hùng nghe nói kinh ngạc, hỏi :

- Sao ? Đại ca nhốt tên ma đầu trong hang đá này ?

- Ủ!

- Đại ca làm sao nhốt hấn được?

- Tao có dự tính trước rồi ! Tao đào một cái góc trong hang này rồi thập thò mãi, lừa tên ma đầu đến đây nói khích nó một câu. Nó lầm kế chun vào đánh tao. Tao bảo Hồng Nơ lăn tảng đá tao đã bố trí sẵn lấp cái cửa hang lại, còn tao cui ra cái góc đó. Để chắc chắn hơn, tao lấp thêm bên ngoài một tảng đá này nữa. Dù nó có ba đầu sáu tay cũng không ra được.

Đoạn Địa Vương Quyền bảo Hồng Nơ :

- Cô nương cứ giữ đấy, lúc nào tẩy hòn đá cục cựa thì la lên ta phụ lực đè nó xuống.

Hồng Nơ nói :

- Đã có Lâm thiếu hiệp đến đây, vậy giao cửa hang cho Lâm thiếu hiệp giữ, còn Địa Vương Quyền đại ca cùng tôi giữ cái góc này.

Lâm Viết Hùng toan bước đến bên Địa Vương Quyền, thì Địa Vương Quyền đã khóa tay, nói :

- Không cần ! Tao đã nhốt đầu tên Ma đầu Quỷ Điện trong hang này rồi, mày lo phụ lực với quân hùng giải quyết chiến trận rồi sẽ hay.

Lâm Viết Hùng nói :

- Đại ca nói phải đấy !

Loáng mắt chàng đã đi mất hút.

Bấy giờ, chàng không còn lo lão ma đầu Quỷ Điện xuất hiện thành linh nữa, nên vững lòng đi tìm bọn môn hạ của Quỷ Điện tiêu diệt.

Chàng vừa đi vòng khỏi khu rừng thì thấy Đoạn Đầu Nhân cùng Lư Hoàng Yến đang hợp công giao thủ với hai tên áo xanh bịt mặt.

Hai tên áo xanh bịt mặt thở khò khè, tay chân đã đuối sức. Trong lúc đó Lư Hoàng Yến nhờ có Đoạn Đầu Nhân giúp sức, nàng bay lượn như một cánh én, dùng những chiêu thế hiểm làm cho đối phương rối loạn.

Lâm Viết Hùng vừa tới nơi đã thấy hai luồng chỉ lực xẹt ra.

Hai tiếng rú vang lên, và hai xác người ngã gục.

Chàng nói với Đoạn Đầu Nhân và Lư Hoàng Yến :

- Tiểu đệ và Lư muội hãy tới giúp tay với các môn nhân ngũ phái thu dọn gấp chiến trường, để ta hợp công với các vị Chương môn và tiền bối Hải Thiên Tứ Hữu trừ bốn tên Tứ Điện ác ma.

Dứt lời chàng bỏ ra đi.

Chỉ phút chốc chiến trường vang lên những tiếng thê thảm rải rác khắp nơi.

Lâm Viết Hùng đi tới đầu địch nhân bỏ chạy tới đây. Xác chết phơi đầy đất, máu đỏ vấy khắp nơi.

Bọn môn đồ Đế Quân Quỷ Điện nhấm thế không cự nổi, rú lên một tiếng còi hiệu rồi cõng những môn nhân đồng bọn bỏ chạy xuống núi hết.

Bầu không khí chém giết nơi đấu trường vừa bắt đầu lắng dịu thì bỗng nghe một tiếng hét kinh hồn, một bóng người áo xanh bịt mặt vụt thoát chạy như bay xuống núi.

Lâm Viết Hùng la lên :

- Đế Quân Quỷ Điện thoát ra khỏi hang đá rồi !

Chàng sợ Hồng Nơ và Địa Vương Quyền bị hại, nên không dám đuổi theo lão ma, mà chạy vội về phía hang đá.

Đến nơi, chàng thấy Địa Vương Quyền và Hồng Nơ đang cãi vã nhau.

Địa Vương Quyền nói :

- Con nhỏ ! Mày dõ ẹt ! Tao đã bảo lúc nào nghe tảng đá cục cựa thì la lên, sao mày để hấn thoát đi ?

Hồng Nơ nói :

- Tôi đang ngồi trên tảng đá, không thấy cục cựa gì cả, nhưng tảng đá bỗng nóng như lửa hầm, làm cho tôi muốn phồng đít, nhảy xuống thì hấn đã xô hòn đá lăn ra rồi thoát lên khỏi hang.

Địa Vương Quyền cười hì hì :

- Mày trốn cũng khá đấy. Nếu không giỏi, hấn thấy mày thì tan xương rồi.

Hồng Nơ nói :

- Địa Vương Quyền đại ca dặn bảo kỹ lưỡng tôi dám đâu giỡn mặt.

Lâm Viết Hùng nghe hai người cãi nhau như vậy, cười lớn nói :

- Hấn sảy rồi thì thôi, chúng ta sẽ tìm giết hấn ở một dịp khác. Hồng cô nương đã bị hấn dùng Nhiệt Dương Công phổ vào tảng đá ấy thì làm sao còn giữ được.

Lâm Viết Hùng hỏi tiếp :

- Lúc hấn thoát lên khỏi miệng hang, đại ca và Hồng cô nương làm sao trốn thoát?

Địa Vương Quyền cười hì hì :

- Làm dữ thì phải là phải lo xa. Tao đã bố trí sẵn chỗ núp cho mỗi người. Hấn làm sao tìm được.

Lâm Viết Hùng nói :

- Chiến trường đã giải quyết xong. Bọn U Vương Quỷ Điện đã rút lui hết rồi. Chúng ta đi tìm lại các vị chưởng môn và Lão tiên bối Hải Thiên Tứ Hữu xem sao?

Ba người dắt nhau lên đến đỉnh núi thì thấy Hải Thiên Tứ Hữu và năm vị Chưởng môn ngũ đại môn phái đã tập trung môn hạ và quần hùng võ lâm đứng chật một khu đất. Những người bị thương tích đều được dồn vào một nơi săn sóc cứu chữa.

Thấy Lâm Viết Hùng đến, mọi người reo to :

- Lâm Viết Hùng là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân. Xin mời lên đài danh dự để quần hùng diện kiến.

Tiếp đó những tiếng reo hò không dứt làm rung chuyển cả núi rừng :

- Quần hùng bá kiến vị Anh Hùng Đệ Nhất Võ Lâm .

Tiếp đó, có bốn người bước tới khiêng Lâm Viết Hùng lên vai rồi chạy thẳng trước đài.

Bấy giờ đã thấy lão tiên bối Hải Thiên Tứ Hữu đứng giữa và năm vị Chưởng môn ngũ đại phái đứng hai bên.

Lão nhân Tứ Hữu nói lớn :

- Ngày đại hội võ lâm tuy bị đổ máu, nhưng quần hùng tìm được vị Anh Hùng Đệ Nhất Nhân. Vậy xin mời Lâm Viết Hùng lên đài danh dự lãnh trách nhiệm.

Bốn người khiêng Lâm Viết Hùng đưa lên đài.

Hải Thiên Tứ Hữu trao cho chàng một cây cờ lệnh phù và nói :

- Đây là lệnh phù của võ lâm, không một ai trong võ lâm quần hùng dám trái lệnh kẻ cầm cờ này. Nay xin trao lại cho Lâm Viết Hùng với danh dự Anh Hùng Đệ Nhất Võ Lâm.

Tiếng vỗ tay làm rung chuyển cả núi rừng, tiếp theo những tiếng hò hét :

- Xin chúc mừng vị Anh Hùng Đệ Nhất Võ Lâm !

Tiếng vỗ tay và tiếng reo hò tưởng không bao giờ dứt.

Hải Thiên Tứ Hữu phát tay một cái ra hiệu cho mọi người im lặng, nói :

- Từ nay, Lâm Viết Hùng có trách nhiệm diệt ác trừ gian, và có quyền điều khiển ngũ đại môn phái trong công việc trừ gian diệt ác ấy. Xin quần hùng võ lâm phải triệt để tuân hành.

Tiếng reo quần hùng nổi lên :

- Xin tuân lệnh !

Tiếp đó, năm vị Chưởng môn đại phái đến ra mắt Lâm Viết Hùng.

Lâm Viết Hùng đáp lễ, nói :

- Tại hạ còn trẻ tuổi, được quý vị tiên bối trao cho trọng trách vinh dự thì không còn gì cảm kích bằng. Tại hạ xin hết sức mình gánh vác an nguy thiên hạ. Còn việc điều khiển ngũ đại môn phái tại hạ thấy chưa cần đến.

Lão nhân Tứ Hữu nói :

- U Vương Quỷ Điện là một tổ chức ma giáo, môn hạ đông đảo toàn là những tay cao thủ võ lâm. Nếu không điều động sự tham gia của ngũ phái, thiếu hiệp làm sao trừ Đế Quân Quỷ Điện nổi.

Lâm Viết Hùng nói :

- Cảm ơn lão tiên bối và năm vị Chương môn đã có lời chiếu cố. Nhưng hiện chúng tôi có mấy người bạn có thể cùng nhau cộng tác đối phó với U Vương Quỷ Điện. Lúc nào cần thiết chúng tôi sẽ nhờ đến giúp đỡ của quý vị trong ngũ đại môn phái.

Quần hùng reo to :

- Xin mời những người bạn của vị Anh Hùng Đệ Nhất Võ Lâm lên đài vinh dự để quần hùng diện kiến.

Lâm Viết Hùng mời từng người và giới thiệu :

- Đây là Địa Vương Quyền đại ca.
- Đây là Đoạn Đầu Nhân Lâm Thế Anh tiểu đệ.
- Đây là Xuân Chờ.
- Đây là Lư Hoàng Yến.
- Đây là Hồng Nơ cô nương.
- Đây là Mạnh Cứng.

Đoạn chàng nói tiếp :

- Chúng tôi còn một người nữa, lâu nay cũng cùng một nhiệm vụ hành hiệp nhưng bị mất tích.

Quần hùng hỏi :

- Người ấy là ai ?

Lâm Viết Hùng nói :

- Người đó là đệ tử của Bách Độc Ma Tôn tên Lý Hương Xưa.

Một cao thủ trong quần hùng nói lớn :

- A ! Tôi thấy nàng Lý Hương Xưa đang ở trong một ngôi chùa của Cửu Khúc Thần Ni trên đỉnh Tuyết Phong Sơn.

Lâm Viết Hùng “á” lên một tiếng.

Tâm hồn chàng như bị một đám mây đen bao phủ. Tuy nhiên, lúc này không phải là lúc chàng nghĩ đến chuyện riêng, nên cố trấn an tinh thần, hướng vào quần hùng nói:

- Tôi rất cảm ơn Hải Thiên Tứ Hữu lão tiên bối và năm vị Chương môn đại phái và quần hùng đã suy cử chúng tôi chức Anh hùng Đệ Nhất Võ Lâm, và giao trọng

trách giữ việc an nguy của võ lâm. Tôi xin tuyên thệ sẽ cùng với các bạn tôi chu toàn trách nhiệm.

Quần hùng đều vỗ tay vang dậy.

Trong đám quần hùng lại có tiếng nó oang oang :

- Xin tặng cho những người bạn của vị Anh Hùng Đệ Nhất Võ Lâm một danh phận để xứng đáng với công lao.

Hải Thiên Tứ Hữu nói :

- Võ lâm quần hùng đã có ý như vậy thì xin gọi những người bạn này là những vị Đại Hiệp Giang Hồ.

Tiếng reo tán thưởng vang dội cả một góc trời.

Không có một niềm vui nào hơn. Cả một đoàn người của Lâm Viết Hùng đều hướng về Lâm Viết Hùng cảm tạ.

Lâm Viết Hùng nói với Lão nhân Tứ Hữu và năm vị Chương môn :

- Đại hội võ lâm đã thành công xin mời quý vị tiên bối về an nghỉ. Còn việc tiêu diệt U Vương Quỷ Điện xin giao lại cho tại hạ.

Mọi người nghe nói đều hoan hỉ.

Năm vị Chương môn bước đến khán đài tuyên bố :

- Được lệnh của vị Anh Hùng Đệ Nhất Võ Lâm, chúng tôi truyền các môn đệ của ngũ đại môn phái và quần hùng trở về nghỉ ngơi. Lúc nào cần tới sẽ có lệnh sau.

Tiếng reo vang lên :

- Vâng mạng !

Tiếp theo đó, từng tốp người kéo nhau xuống núi. Chỉ chốc lát đỉnh Thương Sơn đã vắng lặng như tờ.

oOo

Sau khi già từ quần hùng, Lâm Viết Hùng nói với Địa Vương Quyền :

- Hôm nay chúng ta đã lãnh trọng trách trước quần hùng võ lâm, thì nhiệm vụ là phải tiêu diệt cho được U Vương Quỷ Điện. Tuy nhiên, tiểu đệ vừa hay tin Lý Hương Xưa đang ở tại chùa Cửu Khúc Thần Ni, vậy tiểu đệ đến đó để thăm nàng phiến đại ca chăm sóc anh em trong đoàn, trong vài ngày tiểu đệ sẽ về tới.

Xuân Chờ và Hồng Nơ nói :

- Nếu Lâm ca đi thăm Lý cô nương thì chị em chúng tôi cũng trở về Thạch Động ít ngày để sắp xếp môn hạ trong Thạch Động, rồi sẽ tái ngộ.

Lâm Viết Hùng suy nghĩ rồi gật đầu :

- Cũng được !

Đoạn Đầu Nhân nói :

- Còn tôi và Lư Hoàng Yến cũng có chút việc riêng, xin giả biệt và hẹn tái ngộ.

Địa Vương Quyền nói :

- A ! Chúng nó đi hết chỉ còn tao với Mạnh Cứng. Vậy thì Mạnh Cứng đi với tao tìm tửu quán ăn uống cho đỡ buồn.

Mạnh Cứng nghe nói đến sự ăn uống, cười híp mắt :

- Được lắm ! Tiểu đệ xin theo đại ca.

Địa Vương Quyền nói :

- Ai đi đâu thì đi, nhưng đúng mười ngày sau phải tề tựu tại tửu quán bên Động Đình Hồ.

Mọi người đồng thanh :

- Y hẹn !

Chỉ chốc lát, ai nấy chia tay, mỗi người đi mỗi hướng.

Lâm Viết Hùng nhắm thẳng hướng Bắc dùng sức kinh công vượt muôn dặm đường dài, không cần theo đường lộ, chỉ nửa ngày sau, chàng đã vào một nơi núi rừng trùng điệp, liên tiếp những đỉnh cao phong.

Trước mặt chàng đã lộ rõ hòn núi chọc trời, chung quanh bóng nhẵn như tường nhà, không thấy một cây cỏ nào cả.

Nơi lưng triền núi có một ngôi chùa. Đây là nơi Cửu Khúc Thần Ni tu hành.

Chàng thoăn thoắt vọt lên sườn đồi độ nửa giờ thì thấy trên một mô đá có một lão ni ngồi nghiêm trang như một pho tượng.

Máu trong người chàng như đông lại. Chàng nhủ thầm :

- Đây là Cửu Khúc Thần Ni sao ?

Chàng vội chấp tay tiến tới, lễ phép nói :

- Xin hỏi tiền bối có phải là Cửu Khúc...

Người ấy ngắt lời :

- Không ! Cửu Khúc Thần Ni là gia sư của ta.

Tiếng nói tuy nhẹ nhàng nhưng Lâm Viết Hùng cảm thấy bên trong chứa đựng một công lực phi thường.

Lâm Viết Hùng hỏi :

- Xin cho biết pháp hiệu.

Lão ni không hề ngó chàng nữa mắt, chỉ ngồi yên lặng, lạnh lùng nói :

- Người xuất gia thì danh hiệu không cần phải báo cho kẻ tục gia biết.

- Nhưng tôi có việc cần gặp Cửu Khúc Thần Ni !

- Đã hai mươi năm nay, Gia sư không muốn gặp ai cả.

Lâm Viết Hùng bất giác “hứ” một tiếng nghĩ thầm :

- Một người tu hành đã hai mươi năm không chịu gặp ai, như vậy bên trong có gì lạ lùng chăng ?

Chàng nói :

- Tôi đến đây để tìm một người.

Vị lão ni vẫn ngồi yên như pho tượng, lạnh lùng nói :

- Nơi đây đã hai mươi năm nay đã không có một người nào đặt chân tới.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc, thâm nhủ :

- Trong quần hùng đã có người thấy Lý Hương Xưa tới nơi này xin quy y, tại sao vị lão ni này lại nói trái ngược. Hay là Lý Hương Xưa không có trong chùa này ?

Tuy nhiên, đã tới đây dù sao chàng cũng phải gặp Cửu Khúc Thần Ni.

Chàng nói :

- Tôi nhất định yết kiến Thần Ni.

Lão ni lắc đầu :

- Đừng nói nhiều vô ích. Thí chủ nên trở xuống núi là hơn.

Lâm Viết Hùng lãnh đạm nói :

- Tôi đến đây mang sứ mệnh tìm một người, không thể xuống núi dễ dàng như vậy được.

Đôi mày trắng của vị lão ni cau lại. Lão ni “hừ” một tiếng, rồi nói :

- Bần ni lâu nay chưa từng thấy một kẻ nào dám đến đây giở trò ngang bướng như vậy ?

Lòng tự ái nổi lên, Lâm Viết Hùng cười nhạt nói :

- Xin lão ni cho tôi lên chùa. Tôi gặp người tôi muốn tìm rồi tôi sẽ xuống núi ngay.

- Không được !

- Như vậy lão ni bắt buộc tôi phải vô lễ sao ?

- Thí chủ muốn làm gì ?

- Lên chùa tìm người.

- Lễ nào thí chủ buộc ta phải ra tay đuổi thí chủ mới chịu xuống núi ?

Lâm Viết Hùng nói :

- Xưa nay làm việc gì tôi chỉ có tiến chứ không có lùi.

Lão ni quay mặt nhìn chàng :

- Nếu thế thí chủ cứ tiến lên xem ?

Lâm Viết Hùng cười nhạt :

- Ô ! Nếu thế thì vẫn bối đành cam thất lễ !

Vietkiem.com